

afsluttet heldige Kontrakter paa Levering senere i Tiden, at drage Fordel deraf ved andetsteds at købe andre Varer og paa denne Maade opfylde sin Leveringspligt. Men det er selvfølgelig heller ikke det, Udvalget har villet ramme; Udvalget har villet have, at man maa ikke tilføre Udvalget andre Varer. Med Hensyn til § 5 maa jeg i øvrigt — som jeg ogsaa i al Almindelighed maa reservere mig Retten til at stille Ændringsforslag til tredje Behandling — ganske særlig reservere mig denne Ret, for saa vidt § 5 og ligeledes senere § 8 jo høre ind under Justitsministerens Ressort, og jeg altsaa maa reservere mig Retten til at konferere med ham om Forslaget og eventuelt stille Ændringsforslag til tredje Behandling.

Jeg kommer saa til § 6, første Stykke, der handler om Udsalg, som finder Sted til Realisation af beskadigede Varer. Ogsaa her er der ligesom i § 5 tilføjet dette, at ingen andre Varer maa tilføres, „og skal denne Liste, der afgives til den stedlige Politiværg, i et Tidsrum af 8 Dage være til Eftersyn paa den i § 5 bestemte Maade.“ Jeg vil gerne gøre en Bemærkning med Hensyn til disse 8 Dage. Jeg troer, at der rummes noget af en Fare deri. Det bør efter min Mening være nødvendigt, at Listen ligger fremme til Eftersyn hele Tiden, medens Udsalget varer; ellers vil en Mand kunne gøre det Kunststykke at indsende Listen til Politiværgen og vente med at begynde sit Udsalg. Der staar intet om, at den skal offentliggøres, den sendes kun til Politiværgen, han venter 8 Dage, saa begynder han sit Udsalg, og saa er Listen ikke mere tilgængelig. Det er selvfølgelig en Bagatel, men jeg tror, at det vil være rigtigst, at Listen er tilgængelig under hele den Tid, i hvilken Udsalget finder Sted. Men med Hensyn til selve Bestemmelsen om, at ingen andre Varer maa tilføres, er den helt igennem en Skærpelse. Jeg finder den absolut anbefalelig under § 5, jeg finder den maaske ogsaa tilraadelig under § 6, første Stykke, men jeg synes, at det er noget mere tvivlsomt, om den er heldig i § 6, andet Stykke, hvor det drejer sig om Udsalg paa Grund af Ophør med Forretning, Flytning eller lignende. Der kan jo meget vel komme det Tilfælde, at en Mand, der altsaa har et saadant Udsalg for en enkelt kulant Vare, kan blive „udgaaet“, som vi kalder det i Forretningsverdenen, og det vil da næsten helt kunne stoppe hans Udsalg, hvis han ikke er i Stand til at supplere sit Lager med de og

de Varer. Jeg tror, at det vil være et Billighedshensyn mod de handlende at tage Hensyn dertil. Absolut sætte mig imod Bestemmelsen vil jeg dog ikke, men jeg vil da henlede Opmærksomheden paa, at i § 6, andet Stykke, er der efter min Mening ogsaa noget af en Uklarhed. Det lyder saaledes: „Ønskes iøvrigt et Varelager realiseret under Angivelse af andre Grunde, saasom Ophør med Forretningen, Flytning o. s. v.“ Det er dog ikke i al Almindelighed, at man vil forbyde en Mand at realisere sine Varer, men det, det handler om, er Realisation ved Udsalg, og jeg mener, at dette bør udtrykkelig staa i Paragraffen, for at denne Bestemmelse ikke skal blive vildledende.

Maa jeg tilføje her med det samme med Hensyn til § 7, til hvilken der jo er stillet Ændringsforslag om, at Paragraffen skal udgaa, at jeg vil meget beklage, om § 7 falder helt bort. For en Mængde handlende er det en eller to Gange om Aaret at have et Udsalg en ganske overordentlig Fordel, og netop det, man har ønsket ved den foreslaaede Begrænsning, er at give disse Udsalg den Virkelighed, som er nødvendig for de handlende selv; det er nødvendigt, at Folk tro paa, at der virkelig er et Udsalg, for at de handlende kunne have den Fordel deraf, som de attraa. Jeg vil derfor betragte det som ønskeligt, at man bibeholder § 7. Det oprindelige Forslag gik, om jeg saa maa sige, midt eller nogenlunde midt imellem de to Forslag, idet det bemyndigede Handelsministeren til under givne Forhold at kunne bestemme, at en Mand undertiden maatte holde hyppigere og længere Udsalg, men som Forslaget her er stillet i Udvalgets Ændringsforslag, vil jeg dog kunne acceptere det.

Vi komme dernæst til § 13. Denne Paragraf har øjensynligt indenfor Udvalget været den mest omstridte, og den er utvivlsomt overfor Handelsstanden den vigtigste Paragraf. Første Stykke handler om Tilgift. Der kan naturligvis gøres forskellige Indvendinger mod Forbud mod Tilgift, f. Eks. at man ikke vil kunne forhindre, at der bliver givet Tilgift o. s. v., men der kan ikke være Tvivl om, at i det store og hele ville de Misbrug, der finde Sted, blive ramte ved Bestemmelsen i § 13. Jeg betragter det som absolut heldigt, at man er gaaet bort fra de 10 pCt. og holder sig til dette, at Tilgift udover de rene Bagateller absolut skal være forbudt. Jeg tilføjer denne Bestemmelse en ganske overordentlig stor Betydning, og ærede Med-